

2013.02.10 Pelgrimskerk. Badhoevedorp. I Thess 5
Lukas 17:11

Wij komen vandaag samen op de z.g. Zondag voor het Wereldiakonaat.

Dat is de zondag waarop wij aan de

Kerk van Christus denken in alle landen van de wereld, Daar hebben wij immers familieleden wonen: mensen, die gedoopt zijn als wij en zo zijn toetreden als onze broers en zussen in wereldkerk.

Dus zijn ze ook onze medeleerlingen; wij dragen verantwoordelijkheid voor hen zoals we verantwoordelijkheid dragen voor onszelf; zij dragen voor verantwoordelijkheid voor ons. Wij hebben deel aan hun 'succes' en aan hun moeiten; de meesten zijn onze leermeesters, want ze groeien als kool; zij zijn onze eerbiedige steun waard omdat ze vaak op de proef worden gesteld door achtervolgingen en armoede.

Wij lezen eerst een stuk van Paulus' brief aan de gemeente in Thessaloníki, een klein briefje naar een altijd weer roerige stad. Ik heb het voor u als volgt vertaald:

I Thess 5: 13-22:

Paulus:

- Houdt vrede onder elkaar!
- Wij roepen jullie op niet bang te zijn om elkaar terecht te -wijzen als sommigen onder ons ongeregeld leven.
- Geef zelfvertrouwen aan wie geen vertrouwen in zichzelf hebben,
- Komt op voor de zwakken,(beurt de kleinmoedigen op)
- Hebt geduld met iedereen.
- Vergeldt geen kwaad met kwaad,
- Zoek altijd wat mensen blij maakt;
- Bidt zonder ophouden (Houd God steeds voor ogen;)
- *Wees dankbaar want dat is Gods wil in Christus voor jullie. [vers 18]*
- Doof de Geest niet uit en veracht de profetenstemmen niet.
- Toetst alles en behoud het goede.

2de Schriftlezing

Het verhaal van de ondankbare melaatsen en de dankbare vijand! (Uit Lukas 17.)

Preek:

Gemeente,

Vandaag is het 'zondag van het werelddiaconaat' en ik heb voor deze morgen twee stukken uit het Nieuwe Testament gekozen, die beide over **de dankbaarheid** gaan. Niet over de dankbaarheid van mensen die wij met onze diaconale gaven te hulp willen komen, maar over onze dankbaarheid.

Werelddiaconaat is een oefening in dankbaarheid!, dat is ons thema voor vanmorgen.

In het evangelie van Lukas lezen we het verhaal van Jezus over tien melaatse mannen die door hem waren genezen en over zijn teleurstelling dat er maar één van die tien mannen terug kwam om God zijn dankbaarheid te bewijzen; en dat was dan nog wel zo'n vreemdeling, zo'n gehate Samaritaan.

Die Samaritaan had alles tegen – buitenlander, buitengesloten door zijn ziekte - ; hij was weliswaar een gewantrouwde buitenstaander, maar, vertelt Lukas, hij vertrouwde Jezus en zijn God. Hij had begrepen dat zijn genezing – lees: bevrijding van zijn ziekte en verlossing van zijn vervreemding - betekende wij God niet onverschillig zijn maar dat God ons niet loslaat in ons leven; dat Hij met ons wil optrekken. Niet naar de tempel of het klooster, maar naar het gewone leven. Zijn genezing had zijn hele denken veranderd: God wil dat mensen erbij horen, dat hij niet zo vreselijk eenzaam was als hij dacht. Hij had begrepen dat wat hem was overkomen een teken was voor alle mensen. En dat had hem grenzeloos dankbaar gemaakt.

Er zijn niet veel verhalen in de bijbelse boeken die zo duidelijk laten zien dat geloof en vertrouwen in God in wezen het zelfde zijn als dankbaarheid jegens Hem.

Hij had ervaren dat die ervaring hem een nieuw mens had gemaakt.

Dankbaarheid maakt ons nieuwe mensen!

Wat betekent dat?

Dat is niet zo moeilijk te begrijpen.

Wat is een dankbaar mens?

Wie zich realiseren dat zij het leven danken aan anderen, aan vader en moeder, aan wie hun les gaven, liefde betoonden, trouw bleven worden dankbare mensen en zij zullen hun dankbaarheid maken tot het uitgangspunt van hun denken en doen.

En we weten het uit ervaring: dankbare mensen zijn aangenaam gezelschap. Ze herinneren ons eraan dat er altijd iets is om dankbaar voor te zijn, omdat we tenslotte dankbaar zijn dat we leven en dat er op allerlei manieren voor ons wordt gezorgd. Mensen die altijd klagen, die van alles de negatieve kanten zien, zijn moeilijk gezelschap.

[voorbeeld van stervende mensen die zich dankbaar hun positieve ervaringen herinneren.]

Maar goed, het verhaal van Lukas gaat niet over de psychologie van de dankbaarheid in het

algemeen. Het gaat over een mens die in een vijandige omgeving leeft: Samaritanen waren de vreemdelingen in Israel en wij weten wat het lot van vreemdelingen is: gewantrouwd zijn, beoordeeld worden niet naar wie je bent, maar naar wat mensen denken dat je zou kunnen zijn, altijd te worden aangekeken alsof je vertegenwoordiger bent van het land dat je bent ontvlucht of hebt verlaten. Een vreemdeling is altijd een tweederangsburger.

Lukas maakt deze vreemdeling tot een ereburger in het koninkrijk van God! Hij, en niet de vrome 9 anderen, valt de eer te beurt om nog eens duidelijk te maken aan al die miljarden mensen die in de loop van de eeuwen zijn verhaal hebben gehoord, ons te vertellen wat geloof is, wat vertrouwen is en wat ons tot behoud strekt, wat ons mensen maakt zoals we bedoeld zijn: nl dankbare mensen. Hij herinnert ons eraan, niet alleen dat wij er goed aan doen nog eens te bedenken dat wij ons leven aan andere mensen te danken hebben, maar dat wij van hem mogen leren dat God hem, de vreemdeling, voortrekt in Zijn liefde! En zo wordt die vreemdeling tot onze leermeester.

Dat is pas echt Werelddiakonaat: de minst geachte wordt tot de meest geachte!

Mensen dachten dat die Samaritaan, die vreemdeling, hulp nodig had, maar hij blijkt onze diaken te zijn, die ons voorleeft om dankbaar mens te zijn. Het is de gewantrouwde vreemdeling, die ons door zijn dankbaarheid nog eens inscherpt dat God geen verre ongenaakbare god is, maar dat Hij met ons, zijn mensen optrekt, in dat grote avontuur dat leven heet en dat Hij van af het begin ons heeft deelgenoot gemaakt van het leven zoals het bedoeld is, door zijn verhalen, door zijn Woord, door zijn profeten, door zijn zoon.

En die Samaritaan die werd uitgekozen om daar een voorbeeld van te zijn. En dat begreep hij en daarom komt hij zijn dankbaarheid tonen.

Vanaf dat moment is hij een dankbaar mens, in alles wat hem overkomt. Hij zal altijd, in ziekte of gezondheid, in armoede of rijkdom, geaccepteerd of gediscrimineerd, hij zal altijd een dankbaar mens blijven, want hij heeft aan de lijve ondervonden wat het is om te worden aanvaard.

Nu begrijpen wij ook wat Paulus bedoeld met die zware zin: ***Weest dankbaar, want dat is Gods wil voor jullie in Christus.***

Het gaat erom dat wij het leven, zoals het bedoeld is ,ontdekken. En dat is een dankbaar leven,. Dankbaarheid kun je oefenen, je kunt het doen. Wij kunnen dankbaarheid oefenen. 'zodat we aangename mensen worden.'

Natuurlijk ook werelddiakenen, mensen die uit dankbaarheid zoeken naar wegen om waar we kunnen onze dankbaarheid te tonen.

-Wij doen aan werelddiaconie, niet omdat we medelijden hebben met armere mensen, we doen dat omdat God medelijden heeft gehad met ons en ons de kans geeft om onze dankbaarheid aan Hem te tonen.

-Wij doen niet aan werelddiakonaat uit een gevoel van welbegrepen eigenbelang: omdat we bang zijn dat als wij niet wat voor armen doen zij op de duur bij ons komen eisen wat zij hun recht achten te zijn. Dat is een belangrijk politiek gegeven, maar ons gaat het erom dat wij in alle nederigheid onze dank willen uitdrukken aan God dat Hij met de mensen optrekt. En vooral met de vreemdelingen.

-Wij doen niet aan WD omdat wij een schuldgevoel hebben tegenover mensen die wij niet

laten meedelen in onze rijkdom maar zelfs altijd weer meer aan ze verdienen dan wij hen geven; dat schuldgevoel is terecht maar het gaat ons om dankbaarheid dat ons vergeving- en zorg- wordt geschonken, en dat te laten zien.

-Wij doen niet aan WD om mensen in ontwikkelingsgebieden te steunen in hun ontwikkeling. Het is maar de vraag of wij dat wel kunnen, want mensen moeten zichzelf ontwikkelen. Nee, wat wij doen is vragen of we gaven kunnen delen met onze familie in andere landen: Kunnen wij wat krijgen van hun rijke spirituele leven in ruil voor hulp bij onze vragen hoe het hier moet.

-Wij doen niet aan WD omdat wij zoveel te bieden hebben: kijk es wat wij ervan maken in ons land en wat we dan eigenlijk te bieden hebben: bonussen? Harde bezuinigingen, vooral die het het minst kunnen dragen het meeste treffen?

-Wij doen aan WD omdat we voorbeelden nodig hebben van wat dankbaarheid vermag. We doen het zonder trots en zonder arrogantie. Niet omdat we alles beter weten, maar omdat we zo graag willen laten zien dat dankbaarheid er toe doet.

Die Samaritaan leert ons dat wij grote kans lopen om ondankbaar te genieten van onze zegeningen; hij leert ons ook om dankbaar te zijn dat we niet in de steek gelaten worden door God die trouw is, waar wij ontrouw zijn. Daar zijn we hem dankbaar voor!

Want dat is de wil van God in Christus, dat jullie dankbaar zijn.

Amen